

17-03-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - এতিয়া এই পুৰণি দুনীয়া পৰিৱৰ্তন হৈ আছে সেইবাবে ইয়াৰ প্ৰতি আসক্তি ৰাখিব নালাগে, নতুন ঘৰ স্বৰ্গক মনত পেলাব লাগে”

*প্ৰশ্ন:- সদায় সুখী হ’বলৈ কোনটো বিধি পিতাই সকলো সন্তানক শুনায়?

*উত্তৰ:- সদায় সুখী হৈ থাকিবলৈ হ’লে এজন পিতাৰ হৈ যোৱা। পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাই কেতিয়াও কোনো সন্তানক দুখ দিব নোৱাৰে। স্বৰ্গত কেতিয়াও কাৰো স্বামী, কাৰো সন্তানৰ মৃত্যু নহয়। তাত এই অকাল মৃত্যুৰ নিয়ম নাথাকে। ইয়াত মায়া ৰাৱণে দুখী কৰি থাকে। বাবা হয় দুখ হৰণ কৰোতা, সুখ দিওঁতা।

*গীত:- দুখী সকলৰ ওপৰত কৃপা কৰা আমাৰ মাতা পিতা ...

ওম শান্তি। এয়া সেইজন মাতা-পিতা যিজনে পুণৰ সদায় সুখী হ’বলৈ ৰাজযোগ শিকাই আছে। যেনেকৈ কোনোৱা বেৰিষ্টাৰে বহি বেৰিষ্টাৰ হ’বলৈ জ্ঞান দিয়ে। এতিয়া এওঁ হ’ল বেহদৰ মাতা-পিতা, স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। তেওঁ বহি সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ মালিক হ’বলৈ শিক্ষা দিয়ে। এনেকুৱা কোনো কলেজ নাই য’ত স্বয়ং ভগৱানে বহি পঢ়ায়। ইয়াত ভগৱানে নিজে বহি পঢ়ায় ভগৱান-ভগৱতি বনাবলৈ। সত্যযুগত শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণক ভগৱান- ভগৱতি বুলি কোৱা হয়। নতুন দুনীয়াৰ মালিক কোনে বনালে? তেওঁ সত্যযুগৰ মালিক আছিল। ভাৰতত সত্যযুগৰ আদিতে দেৱী দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। এতিয়া হ’ল কলিযুগ, দেৱতাৰ ৰাজ্যই নাই। দেৱতাৰ পৰা সকলো সলনি হৈ কঙাল মনুষ্য হৈ পৰিছে। দেৱতাসকল বহুত ধনৱান সুখী আছিল। এতিয়া কলিযুগৰ অন্ত হৈ অহাৰ বাবে সকলো মনুষ্য বহুত দুখী। যুদ্ধ হ’ব, মনুষ্যই বহুত ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰিব। বহুত হাৰাশাস্তি হ’ব। মনুষ্য একেবাৰে মাউৰা হৈ গ’ল কিয়নো স্বৰ্গৰ সুখ দিয়া মাতা-পিতাক নাজানে। তোমালোক সেই মাতা-পিতাৰ হৈছা। তোমালোকে সেই মাতা-পিতাৰ পৰা অপাৰ সুখ পোৱা। মনুষ্য যিয়ে ভক্তি কৰে তেওঁ কোনো ভগৱানক স্মৰণ নকৰে, ভগৱানকটো পাথৰ-শিল, কুকুৰ-মেকুৰীৰ ভিতৰত সুমুৱাই নিজকে ভগৱান বুলি ভাবি বহি আছে। কৈ দিয়ে সকলোতে ভগৱান বিৰাজমান হৈ আছে। পতিতৰ মাজতো ভগৱানক বিৰাজমান বুলি ভবা সেয়া তেওঁৰ গ্লানি কৰা হ’ল। কিন্তু এয়াও ড্ৰামাত মনুষ্যই ভুল কৰিবই লাগিব আৰু পিতা আহি অভুল বনাব লাগিব। মনুষ্যই একো গমেই নাপায়। ভগৱানটো এজনে হয়, হাজাৰ জন হ’ব নোৱাৰে। লৌকিক পিতাটো বহুত থাকে। সেয়াতো জন্তুৰো থাকে। কিন্তু সকলোৰে সংগতি দাতা, পতিত-পাৱন এজনে হয়। সেয়েহে সেই পিতা আহি সন্তানসকলক পঢ়াই ভৱিষ্যতৰ বাবে। ভগৱান-ভগৱতি বনায়। এতিয়া অকল পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে ভগৱান-ভগৱতি কোনে বনাব পাৰে! যিহেতু তেওঁ পিতা তেন্তে মাতা নোহোৱাকৈ সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচিব! ভাৰতবাসীয়ে গায়, তোমালোকেও ভক্তিমাৰ্গত চিঞিৰিছিলো - আপুনি মাতা-পিতা.....আপোনাৰ কৃপাতে সুখ পোৱা যায়, সেইকাৰণে আমি ভক্তি কৰো। কাৰোবাৰ ভক্তি কৰিলে ভাবি লয় আমি ভগৱানক স্মৰণ কৰিছো। সন্যাসীয়েও সাধনা কৰে কিন্তু কাৰ সাধনা কৰে সেইটো নাজানে। ৰাৱণৰ মতত সকলো পাহৰি গ’ল। তেনেহ’লে পিতাই কি কৰিব। ইমান দুখী কঙাল হোৱাটোও, এই ড্ৰামাতে আছে।

বাবাই আহি সন্তানসকলক পুণৰ স্বৰ্গৰ মালিক বনায়। স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁতা হ’ল পাৰলৌকিক মাতা-পিতা, নৰকৰ মালিক বনাওঁতা হ’ল ৰাৱণ। সেইবাবে সেই ৰাৱণৰ ওপৰত এতিয়া বিজয় প্ৰাপ্তি কৰিব লাগিব। এতিয়া তোমালোক মায়াজীৎ জগতজিৎ হোৱা। তোমালোকে জানো এই পুৰণি দুনীয়াত ৰাজ্য কৰিবা! ময়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰি পিছত স্বৰ্গত ৰাজ্য কৰিবা। ময়াৰ ওচৰত পৰাজিত হ’লে নৰকলৈ আহি যোৱা। এই কথা কোনো পতিত মনুষ্যই বুজাব নোৱাৰে নাইবা কাকো পৱিত্ৰ বনাব নোৱাৰে। সমগ্ৰ পৃথিৱীখন হৈছে পতিত। বিহৰ পৰা উৎপত্তি হয়। দেৱী-দেৱতাসকল হৈছে সৰ্বগুণ সম্পন্ন, ১৬

কলা সম্পূৰ্ণ। তাত বিহৰ নামেই নাই। ভগৱানক কোনোৱে চিনিয়ে নাপায়। তেনেহ'লে তেওঁক গুৰু কৰাৰ পৰা লাভেই বা কি? নিজেও ভগৱানক লগ কৰিব নোৱাৰে, বেলেগকো লগ কৰাই দিব নোৱাৰে। আত্মা পৰমাত্মা বহুকাল আতৰি থাকিল.... আৰু পিছত মিলন কৰাই দিওঁতা সেই পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দৰকাৰ। তেওঁলোকে এইটোও বুজি নাপায় যে নাটক এতিয়া সমাপ্ত হওঁ হওঁ। এই ড্ৰামা, যি সত্যযুগৰ পৰা কলিযুগলৈকে চলে, সেয়া পুনৰাবৃত্তি হ'বই। এই ড্ৰামাৰ জ্ঞান বুজি পালেহে তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী হৈ যোৱা। তোমালোকে জানা ৮৪ জন্ম আমি কেনেকৈ লওঁ। এয়া হৈছে লীপ যুগ, পুৰুষোত্তম যুগ। ইয়াত এইটো অন্তিম জন্ম। এতিয়া পিতাৰ হৈ যাব লাগে। পিতাই কয় – হে সন্তানসকল, তোমালোক মোৰ হৈ যোৱা। কোৱাওঁ হে পৰমপিতা পৰমাত্মা। লৌকিক পিতাকটোক এনেকৈ নকয়। গতিকে এতিয়া পাৰলৌকিক পিতাই কয় মই আহিছো। বাকী তোমালোকৰ এই ককা, খুৰা আদি সকলো শেষ হৈ যাব। এই পুৰণি দুনিয়াৰ পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। সন্মুখত মহাভাৰী মহাভাৰতৰ যুদ্ধ।

এই অনেক ধৰ্ম বিনাশ হ'বৰ সময় হ'ল। এয়া হৈছে পুৰণি দুনিয়া য'ত অনেক ধৰ্ম আছে। সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম থাকে। এতিয়া এই দুনিয়া পৰিৱৰ্তন হ'ব সেয়েহে ইয়াৰ প্ৰতি আসক্তি ৰাখিব নালাগে। লৌকিক পিতাই নতুন ঘৰ সাজিলে সন্তানসকলৰ সেই নতুন ঘৰৰ কথাহে মনলৈ আহি থাকিব নহয়নে, যে নতুন ঘৰ তৈয়াৰ হ'ব আৰু তেতিয়া আমি সেই ঘৰত গৈ বহিম। পুৰণিক ভাঙি শেষ কৰি দিয়া হ'ব। এতিয়া এই গোটেই দুনিয়াৰ বিনাশ হ'ব। সন্তানসকলে সাক্ষাৎকাৰো কৰিছা - কেনেদৰে জুই লাগে, ধাৰাঘাৰ বৃষ্টিপাত হয়, সমুদ্ৰ আদি কেনেদৰে উথলি উঠে। এই সকলোবোৰৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিছা।

বাবাই মুম্বাইলৈ গ'লে বুজাই, এই মুম্বাই আগতে নাছিল। এখন সৰু গাওঁ আছিল, এতিয়া সাগৰক শুকাই দিলে। বুৰঞ্জী পুনৰাবৃত্তি হ'লে পুনৰ এই মুম্বাই ইমান নাথাকিব। সত্যযুগত কোনো মুম্বাই নামৰ গাওঁ নাথাকিব। এই আমেৰিকা আদি কি! এটা বোমাৰে সকলো শেষ হৈ যাব। হিৰোচিমাত যেতিয়া বোমা পাৰিছিল, কি অৱস্থা হৈছিল? চহৰ সহিত গোটেই শেষ হৈ গৈছিল। সেয়াটো কেৱল এটা বোমা আছিল। এতিয়াটো অনেক বোমা তৈয়াৰ কৰিছে। কয়, পিতাই আহিছে নতুন দুনিয়া প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ, ইয়াক পুৰণি নৰক ৰাৱণে বনাই। এই কথা ভাৰতবাসীয়ে নাজানে। মায়াই গড্ৰেজৰ তলা এনেকৈ লগাই দিছে যে নোখোলেই। মনুষ্য কিমান দুখী। যদিও ধনীসকল সুখী হ'লেও পিছে বেমাৰী বা ৰোগীতো হয়েই। আজি সন্তান জন্মিলে, সুখী হ'ল, আকৌ সন্তানৰ মৃত্যু হ'লে দুখী হৈ যায়। বিধবা হৈ কান্দি থাকে। ইয়াক দুঃখধাম বুলি কোৱা হয়। ভাৰত সুখধাম আছিল, এতিয়া পুৰণি দুনিয়া দুঃখধাম হ'ল। পিতাই পুনৰ সুখধাম বনাই। পিতাই কয়, এতিয়া অধিকাৰ লৈ লোৱা। তেন্তে নিশ্চয় স্মৰণো তেওঁকেই কৰিব লাগিব আৰু বাকী সকলো দেহৰ সম্বন্ধই দুখ দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে এজন পিতাৰ বাহিৰে সুখ দিওঁতা আন কোনোৱেই নাই। কয় – বাবা, আমি তোমাৰ সেইসকল সন্তান যাক আপুনি স্বৰ্গৰ মালিক বনাইছিল। এতিয়া আমি দুখী হৈছো। আপুনিটো দয়ালু। দুখী হোৱাৰ কাৰণেইটো ভগৱানক মাতে। সত্যযুগত সুখী হোৱাৰ কাৰণে তাত কোনোৱে নামাতে। দুঃখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে কিন্তু ভগৱানক কোনেও নাপায়। ধৰি লোৱা, ভঙাই হনুমানক স্মৰণ কৰে। আচ্ছা, হনুমান ক'ত থাকে? হনুমানৰ লগত তোমালোক কলৈ যাবা। মনুষ্যই ভক্তি কৰে মুক্তি-জীৱনমুক্তি ধামলৈ যাবৰ কাৰণে। হনুমান বা গণেশ আদিক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক কলৈ যাবা? তেওঁলোকৰ ঠিকনা কি? তেওঁলোকৰ পৰা তোমালোকে কি পোৱা? একো নাজানে।

পিতাই বুজাই সৃষ্টিত সুখ দিওঁতা এজন ময়েই। এনে নহয় ভাগৱানে সুখ দিয়ে, ভগৱানেই দুঃখ দিয়ে, তেওঁ সন্তান দিলে সুখী হয়, সন্তান কাঢ়ি নিলে দুখী হয়। গতিকে পিতাই কয় মইতো সদায় সুখেই দিওঁ। মায়াই তোমালোকৰ পৰা সুখ কাঢ়ি নিয়ে। সত্যযুগত এনেকুৱা নহয় যে কাৰোবাৰ সন্তান মৰিব বা স্বামীৰ মৃত্যু হ'ব। ইয়াত এই মায়াবী দুনিয়াত কেতিয়াবা কাৰোবাৰ সন্তান, কেতিয়াবা কাৰোবাৰ স্বামীৰ মৃত্যু হৈ থাকে। এনে নিয়ম সত্যযুগত নাথাকে। এয়া হৈছে নৰক। এতিয়া পিতাই কয় যদি সদায় সুখী হ'ব বিচৰা তেন্তে পিতাৰ হৈ যোৱা। এতিয়া তোমালোকৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই

তমোপ্ৰধান, এনে নহয় যে আত্মা নিৰ্লেপ। আত্মাতেই মামৰ লাগে। সেই কাৰণে গহনাও লৌহ যুগৰ হৈছে। এতিয়া তোমালোকে পুনৰ সোণালী যুগৰ হ'বলৈ জ্ঞান লৈ আছা। পিতাই আহি অমৰ বনাই অমৰ পুৰলৈ লৈ যায়। ইয়াতটো মৃত্যুলোক। গীতাটো লিখা আছে। অমৰপুৰিত আদি-মধ্য-অন্ত দুঃখ নহয়। মৃত্যু লোকত আদি-মধ্য-অন্ত দুঃখ। এনে দুঃখধামক পাহৰিব লাগে। সুখধাম আৰু শান্তিধামক স্মৰণ কৰিব লাগে। আমি শান্তিধাম হৈ সুখধামলৈ যাম। যি খন দেশৰ আমি নিবাসী। এয়াও স্বদৰ্শন চক্ৰ হ'ল নহয় জানো। নিজৰ পিতা আৰু মিঠা ঘৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। যেতিয়া কন্যাই পিতাৰ ঘৰ এৰি শহুৰৰ ঘৰলৈ যায় তেতিয়া গীত গাই যে- পিতাৰ ঘৰ এৰি শহুৰৰ ঘৰত যায়.... গতিকে তোমালোকৰ ব্ৰহ্মাৰ ঘৰখন হৈছে পিতাৰ ঘৰ। এতিয়া তোমালোকে স্বৰ্গ শহুৰ ঘৰলৈ যাবা। তাত সুখেই সুখ। ইয়াত হৈছে দুঃখ। কন্যাইও ঘৰ এৰে সুখৰ কাৰণে। পিছে তাত পতিত বনাই দুখী কৰে। এতিয়া পিতাই বুজাই যে মই তোমালোকক নয়নত বহুৱাই একেবাৰে স্বৰ্গলৈ লৈ যাবলৈ আহিছো। কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। তাত তোমালোকৰ কোনো দুঃখ নাথাকিব। সন্তানে জানিছে যে শ্ৰীকৃষ্ণৰ জন্ম কেনেকৈ হয়। প্ৰথমতেই সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। যেতিয়া শৰীৰ ত্যাগ কৰিবৰ হয় তেতিয়া সাক্ষাৎকাৰ হয়। মই এই শৰীৰ এৰি ৰাজকুমাৰ হ'ম। আত্মা শৰীৰৰ পৰা ওলাই গৈ গৰ্ভ মহলত প্ৰৱেশ কৰি বহি যায়। সন্তানৰ প্ৰসৱৰ সময়চোৱাতো কোনো কষ্ট নহয়। তাৰ গৰ্ভ মহলত তোমালোকৰ সুখেই সুখ থাকিব। ইয়াত গৰ্ভ জেলো আছে আৰু যিয়ে চোৰ পাপ কৰে তেওঁৰো চৰকাৰৰ জেললৈ যায়। তাত এই দুয়োপ্ৰকাৰৰ জেল নাথাকে। পাপ আদি নকৰে। সেইখনক পুণ্য আত্মাৰ দুখীয়া বুলি কোৱা হয়। গতিকে পিতাই স্বৰ্গত লৈ যায়। চাই, ইমান সকলোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে যেতিয়া আমিও কিয়নো পিতাৰ পৰা অধিকাৰ লৈ সদায় সুখী নহওঁ। কোনোৱে প্ৰায়চিত্ত কৰে যে এই কৰ্মবন্ধন কেনেকৈ নোহোৱা হ'ব? সন্তান নহ'লেই ভাল আছিল। কোনোৱে বিয়া কৰাই পিছত জ্ঞানত আহিলে কয় যে আগতে জনা হলে বিয়া নাপাতিলোহেঁতেন। এনেকৈ বহুতে লিখে। যাৰ ভাগ্য যেতিয়া খোলে, তেতিয়াই আহে। সেয়াও পছন্দৰ ওপৰত। এসপ্তাহ পিতাৰ সন্তান হৈ চোৱা। পছন্দ হ'লে হ'বা, নহ'লে গৈ লৌকিক মাঁ-পিতাৰ হ'বা। মাচুল একো নাই। শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰ। কোনো কিতাপ আদিও কিনিব নিদিয়, কেৱল মুৰুলী পঠিয়াই দিয়ে। পিতাৰ খাজনা, তেওঁ মাচুল কি ল'ব! অৱশ্যে ভাল লাগিলে দুখীয়াৰ কাৰণে কিতাপ চপাই লবা।

ভাৰতৰ নিচিনা আৰু কোনো দানী দেশ নাই। পিতায়ো আহি ভাৰততে দান কৰে। তোমালোক সন্তানসকলেও তন-মন-ধন পিতাক অৰ্পণ কৰা, মহাদানী হোৱা। এই বাবা মহাদানী হৈ গ'ল নহয় জানো। আগতে পৰোক্ষ ভাবে দান কৰিছিল। এতিয়া নিজে প্ৰত্যক্ষ ভাবে আহিছে, প্ৰতিদান হিচাপে স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দিছে। একেবাৰেই সহজ চুক্তি। পিছত কয় এতিয়া আনকো নিজৰ সমান বনোৱা, বিকাৰক জয় কৰা, দেহী-অভিমানী হোৱা, নিজকে আত্মা বুলি বুজা। গীতো আছে- নগ্ন হৈ আহিছিলো, নগ্ন হৈ যাম। প্ৰথম স্থানত দেৱী-দেৱতাৰ আত্মা সকল আহিছিল। তাৰ পিছত দ্বিতীয় স্থানৰ সকল। মুখ্য হৈছে দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্মৰ আত্মাসকল। যিয়ে প্ৰথমতে আহিছে, তেওঁলোকে যাবও আগতেই লাগিব।

তেওঁলোকৰেই অলৰাউণ্ড পাৰ্ট। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা, যাৰ ভাগ্যত আছে তেওঁ তৎক্ষণাৎ বুজি লয়। ভাগ্যত নাথাকিলে মন নালাগিব। পিতাই কয় এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা, মইয়ে তোমালোকৰ পিতা, গদ ফাডাৰ হওঁ। কাচ-মাছ গদ ফাডাৰ হ'ব নোৱাৰে। এইবোৰ কথা পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) তন-মন-ধন সকলো পিতাক অৰ্পণ কৰি মহাদানী হ'ব লাগে। নিজৰ সমানকৈ আনকো গঢ়ি তোলাৰ সেৱাও কৰিব লাগে আৰু দেহী (আত্মা) অভিমানী হৈ থাকিব লাগে।

(2) এই পুৰণি দুৰ্নীয়া দুঃখধামক পাহৰি শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰিব লাগে। কৰ্মবন্ধনত কেতিয়াও বান্ধ খাব নালাগে।

***বৰদান:-** “মোৰ বাবা” ৰ স্মৃতি স্বৰূপৰ দ্বাৰা সমৰ্থীৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰোতা সমৰ্থ আত্মা হোৱা।

কল্পৰ আগৰ স্মৃতি অহাৰ লগে লগে সন্তানসকলে কয় যে আপুনি মোৰ আৰু পিতাই কয় তুমি মোৰ। এই আপোনভাবৰ স্মৃতিৰে নতুন জীৱন নতুন সংসাৰৰ প্ৰাপ্তি হয় আৰু চিৰদিনৰ বাবে “মোৰ বাবা” এইটো স্মৃতি স্বৰূপত স্থিত হৈ গ’লা, যিয়ে যিমানেই স্মৃতিত থাকে সিমানেই তেওঁলোকে সমৰ্থীৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্তি কৰে। য’ত স্মৃতি আছে তাত সমৰ্থী থাকিবই। অলপমানো বিস্মৃতি আছে অৰ্থাৎ ব্যৰ্থ আছে সেয়ে সদায় স্মৃতি স্বৰূপ তথা সমৰ্থ স্বৰূপ হোৱা।

***প্ৰোগান:-** কঠোৰ পৰিশ্ৰমী (hard worker) হোৱাৰ লগতে স্থিতিতো সদায় মজবুত (hard) হোৱা।

!!ওম শান্তি!!
